

begærer det, have Lejlighed til at afgive Forklaring over for Nævnet efter at være blevet gjort bekendt med det foreliggende Materiale.»

§ 6. Nævnets Afgørelse træffes ved en af Grunde ledsaget Kendelse, af hvilken Udskrift straks skal tilsendes den erstatningssøgende ved anbefalet Brev.

§ 7 indeholdt Bestemmelser om Nedsættelse af et *Ankenævn*, hvis Medlemmer skulde udnævnes af Justitsministeren efter nærmere fastsatte Regler, samt om Adgangen til Sagers Indbringelse for dette.

§ 8. Personer, der opfylder de i § 1 fastsatte Betingelser for at opnaa Erstatning, skal, saafremt de ønsker det, være berettiget til alene at fremsætte Krav over for Oprejsningsnævnet om Oprejsning gennem en af Grunde ledsaget Kendelse om, at den stedfundne Internering har været uforskyldt.

Reglerne i §§ 4—7 finder tilsvarende Anvendelse paa Sager, i hvilke der alene fremsættes Begæring om en saadan Oprejsningskendelse.

I de efterfølgende §§ 9—12 bestemtes det bl. a., at Erstatningerne i Henhold til Loven skulde udredes af Statskassen, og at Loven skulde træde i Kraft den 1. November 1945.

Ved Sagens første Behandling gav *Bundvad* (S.) Lovforslaget sin Tilslutning. Han mente, at Gennemførelsen af det vilde styrke Befolkningens Retsfølelse. Man burde imidlertid overveje, om der ikke kunde gøres noget for, at Oprejsningskendelserne kom til de flest mulige Menneskers Kendskab. *Hjermind* (K. F.) fandt de foreslaaede Erstatninger meget smaa. Han vilde tillige principielt have anset det for rigtigt at anvende de almindelige Regler i Retsplejelovens Kapitel 93 a, hvorefter man giver Erstatning til enhver sigtet, som har været underkastet Anholdelse eller Varetægtsfængsel i Tilfælde, hvor saadant ikke burde have været anvendt, nemlig en Erstatning for Formueskade, Lidelse og Tort. Ved den Domstolsbehandling, som Retsplejelovens almindelige Regler forudsætter, vilde der have været Mulighed for at give disse Sager en mere individuel Behandling end den, Lovforslaget forudsatte. *Vagn Bro* (V.) mente ogsaa, at Erstatningsspørgsmaalene burde være underlagt de almindelige Domstole, men saaledes at de blev afgjort efter Lovforslagets Erstatningsregler og ikke efter de almindelige Erstatningsregler. *Bertel Dahlgaard* (R. V.) fandt de foreslaaede Erstatningsbeløb meget smaa og tvivlede om, at der overhovedet efter § 2 kunde gives nogenlunde rimelig